

فضول باشی و ضرر و زیان روزمرگی

چرا برخی ها به فرم، اسم و ظاهر امور چسبیده و به آن دل خوش کرده و از محتوی و رسم و باطن غافل شده اند؟ چرا دوست دارند که خیلی از کارها را صوری، ادایی و سطحی انجام داده و به عمق و متن و ریشه نروند؟

همین کارهاست که مسئولین ما را به روزمرگی دچار می کند و آنچنان ضربه ای بر دستگاہ های اجرایی و در نهایت بر جامعه وارد می کند که جبران آن ممکن است سال ها وقت و هزینه های گزافی را طلب بکند.

چرا دوست داریم که به بزرگنمایی امور کوچک اقدام کرده و تلاش بکنیم در نزد افکار عمومی خود را کارآ و کار بلد و توانا و دانا نشان بدهیم.

اصلاً فرض کنیم در این کار یعنی گول زدن مردم موفق عمل بکنیم و چند صباحی بیشتر بر صندلی مدیریت و ریاست تکیه بزنیم خدا را می خواهیم چه بکنیم؟ اگر او را ناظر بر اعمال خود بدانیم هیچ وقت برای وارونه نشان دادن حقایق اقدام نمی کنیم.

آنها که همه چیز را در این دو روز ریاست و آقای خلاصه می کنند کافی است فرصت رجوع به خود را به دست آورند و در محکمه وجدان بنشینند و کارها و اقداماتشان را از نظر بگذرانند. حال این یک دادگاه درونی است اگر به نتیجه برسد که چه راه خطایی رفته است از ترس روز قیامت و قرار گرفتن در محضر پروردگار باید بدنش بلرزد و نای بلند شدن از جای خود را نداشته باشد.

کار به این آسانی نیست. برای تک تک اقدامات، زیرآب زنی ها، دروغ گفتن ها و لگد مال کردن حق و پر و بال دادن به ناحق ها باید جواب پس داد. اگر با تمام وجود درک بکنیم که راه پیچیده و سنگلاخ است هیچ وقت با خوش خیالی در راه پایمال کردن آرزوها و خواست های عده ای گام بر نمی داریم.

فضول باشی همچنان می گوید و امان به کسی نمی دهد: "اگر کسی ده ها وعده دروغ در پرونده اجرایی اش باشد و در توجیه کم کاری ها از هر وسیله ای استفاده بکند و درجه چاپلوسی و تملق را به حداکثر

برساند و خود را در گروه شعار پیشگان بی عمل جای بدهد و کارنامه
پلشتی ها و سیاهه سیاهی را با آمارهای ساختگی و غیر واقعی پوشش
بدهد و رهبری جریانات فریبکار را بر عهده بگیرد از همراه شدن و
قرار گرفتن در کنار آن باید دوری کرد.